

Nieuwe serie Vrienden: 'Deze vriendschap zit wel goed'

Dindy (49) en Marieke (48) ontmoette elkaar in 1989 op het Visser 't Hooftlyceum. Dindy weet het nog goed, ze hadden geschiedenis en Dindy kwam alleen te zitten. Ze mocht haar tafeltje aanschuiven waar Marieke zat en sindsdien hebben ze elkaar niet meer losgelaten. Ook na schooltijd zagen of spraken ze elkaar. Het karakteristieke beeld uit films waar meiden urenlang met elkaar bellen via zo'n ouderwetse draaitelefoon en ouders mopperen dat ze elkaar nog niet genoeg gesproken hebben.

Dindy hoeft niet lang na te denken wat er leuk is aan Marieke en flapt er gelijk een aantal dingen uit; ze is verstandig, laat niet snel haar hoofd op hol brengen en ze moet altijd lachen als we elkaar zien. Marieke is daarnaast erg zorgend, zowel in werk als privé. Ze heeft echt een oog voor mensen. Marieke vindt het fijn dat Dindy altijd positief is, ondanks dat ze veel voor haar kiezen heeft

gehad. Ook als ze minder mobiel is gaat ze erop uit en ze geeft eigenlijk nooit op. Daarnaast hebben ze allebei een gezonde dosis humor. Soms zwartgallig, soms gewoon lekker flauw.

Dindy geeft aan dat ze zelf veel zorg heeft gehad om eigen gezondheid. Het is dan fijn dat ze zich bij Marieke nooit patiënt voelt. Marieke ziet

Dindy als haar externe geheugen. Stiekem is ze weleens jaloers op hoe Dindy het allemaal organiseert in schema's, mapjes en vakjes.

Wat de meiden allebei hebben is dat ze snel een beeld voor zich zien. Ze kunnen dan bij een verhaal allebei in de lach schieten zonder dat anderen weten waarom.

Het is teveel om op te noemen wat ze samen hebben ondernomen; van lekker fietsen tot genieten in de bioscoop. Vakanties in België, Engeland en Tsjechië hebben ze samen gevierd. Afgelopen zomer hebben ze een workshop gehad over het maken van een vriendschapsring. Trots laten ze 'm zien; de een 'n gouden ring, de ander een zilveren. Terschelling is er bij Marieke met de paplepel ingegoten. Marieke herinnert zich nog de foto waar ze met Dindy achter op de boot stond. Dindy was voor het eerst mee en ze keken samen vanuit de reling richting het eiland. Ze waren net 17 en hadden allebei een oortje van de koptelefoon waar de walkman Hessel draaide. Beiden pinkten ze een traantje weg. Marieke wist het toen al... deze vriendschap zit wel goed.

Negatief nieuws is er al genoeg. Daarom doet de Vertelfotograaf iets anders. Heb jij ook een; mooie, lieve, oude, jonge, gekke of gewone vriendschap? Mail de Vertelfotograaf. andre@vertelfotograaf.nl

Dindy en Marieke kennen elkaar van de middelbare school en ook daarna bleven ze bevriend. Foto: De Vertelfotograaf

Column Harm: Rake zinnen

Harm Klifman is filosoof en neerlandicus. Maandelijks schrijft hij over boeken. Reageren? Dat kan via harmklifman@hotmail.com

Vaak schrijf ik ze over: mooie, rake zinnen, interessante gedachten, of treffende observaties die ik al lezend tegenkom. Soms zijn het hele alinea's, soms slechts enkele zinnen. Door ze over te schrijven isoleer ik ze uit de context waarin ze geschreven werden. Dan blijken dat ze krachtig genoeg om een zelfstandig leven te leiden. Ik doe een greep uit de verzameling.

Ik begin met een meesterlijke observatie uit De storm van de Deense auteur Jens Christian Grøndahl. De passage volgt op een wat ingewikkeld gesprek tussen twee echtgenoten:

'Het moment was als een perfect rijpe vrucht, de steel kan hem nog maar net dragen en je hoeft alleen maar te wachten tot hij valt. Ik kon de zachte bons al horen.'

Dit fragment is als een stilleven van de Nederlandse schilder Henk Helmantel. Het is een prachtig beeld voor iets dat zich afspeelt in een fractie van tijd. De volzin drukt een verwachting uit, die het denken al aanspoort tot de volgende stap.

De zin die erop volgt verwijst naar de vervulling van die verwachting, een vervulling die zich nog niet voltrekt maar desondanks al volop aanwezig is. Ook in onze verbeelding als lezers horen we de zachte plof al waarmee de auteur een beroep doet op ons gehoor. In het fragment als geheel worden dus twee zintuigen aangesproken, het oog en het oor.

Het tweede voorbeeld ontleen ik aan De louteringsberg van Marcel Möring. Ook hier een stilleven maar dan anders. De verteller doet verslag van zijn observaties vanuit zijn hooggelegen woning in het bos.

'Ik heb vossen met hun schuldbewuste, sjokkende gangetje, pluimige staart tussen de achterpoten, voorbij zien komen. Ik heb reeën ontmoet en hen verbijsterd zien verstarren, alsof ze zich ineens bewust waren van die meest existentiële aller vragen: ben ik dan niet alleen? Nerveuze konijnen, die altijd lijken te aarzelen tussen blijven zitten en het noodlot aanvaarden of halfhartig wegwippen. Eén keer een borstelig wild zwijn dat uitdagend bleef staan en mij leek uit te nodigen om hier en nu uit te maken van wie dit bos eigenlijk was.'

Ook nu ik dit opnieuw lees, geniet ik van dit fragment. De precisie waarmee de schrijver de dieren neerzet! Eén kenmerk is voldoende

om in essentie volledig te zijn. Ik ben een liefhebber van zinnen en gedachten die elkaar opvolgend een interessant contrast opleveren. Jonathan Safran Foer schrijft in Extreem luid & ongelooflijk dichtbij:

'Verlegenheid is als je je afkeert van iets wat je wilt. Schaamte is als je je afkeert van iets wat je niet wilt.'

Hier worden twee ongemakkelijke gemoedstoestanden achter elkaar en tegenover elkaar geplaatst. In beide gaat het om een afkeren en om een (niet) willen. Maar wat een verschil!

Nog een mooie. Theo de Boer schrijft in De God van de filosofen en de God van Pascal het volgende:

'Scheppen is iets maken uit niets, vergeven is niets maken uit iets.'

Zo'n zin is voor mij van een ongelooflijke schoonheid en kracht: zo compact, zo'n prachtige alles of niets tegenstelling, en bovendien: zo direct duidelijk.

Iets ingewikkelder, maar wel mooi is deze van Ann van Sevenant in Filosofie in honderd woorden. Eentje die je twee keer moet lezen:

'Hopen is geloven dat iets mogelijk is. Geloven is hopen dat iets niet onmogelijk is.'

Ik sluit af met een mooie zin uit een film die ook in mijn aantekeningen belandde. Herman Finkers zegt als dokter Jan in De beentjes van Sint Hildegard ergens op de hem typerende, lachnietieke wijze:

'Het heeft geen nut, het heeft wel zin.'

'Het heeft geen nut, het heeft wel zin!' Prachtig, deze voltreffer. In één keer raak. Dit geluid zou vaker mogen klinken.

Harm Klifman

Burgemeester reed ochtendje mee met de Cirkelbus

De abonnees van de Cirkelbus keken onlangs behoorlijk op. De bijrijder was niemand minder dan burgemeester Nadine Stemerding. 'Ontzettend leuk om te doen, enthousiaste mensen en heel gezellig', reageert ze. Het leverde haar de bijnaam 'leukste bijrijder' op van chauffeurs Dick Waal en Martien Jonker.

'Ik had dit bezoek al langer op de agenda staan', vervolgt de burgemeester. 'Maar door corona en drukke bezigheden kwam het er maar niet van. Tot nu, en ik vind het geweldig. Dankzij al die vrijwilligers kunnen senioren overal in het dorp naar toe wat anders niet zou lukken. Het is vaak de enige manier om mobiel te zijn. Zo zijn wij naar de Jumbo, de Hema, Treubplein en meer geweest. Dankbaar werk, absoluut en iedereen praat met elkaar, de sociale functie is enorm groot en heel belangrijk. De vrijwilligers in de bus en op het Meldpunt maken dagelijks het verschil in het leven van de inwoners. Bijzonder!'

De Cirkelbus bestaat inmiddels 32 jaar. De bus is bestemd voor ouderen (60+) en minder validen die in Voorshoten wonen. 'Wij vervoeren van deur tot deur maar abonnees moeten wel zelfstandig kunnen in- en uitstappen. Als hulp daarbij is elke bus voorzien van een handig instaplifje', vertelt voorzitter Ella van Noort. 'Rollators kunnen mee maar rolstoelen helaas niet. Daarvoor is de rolstoeltaxi. Wij rijden op werkdagen binnen het dorp, maar gaan

ook naar de priklocatie in Leiden en de oogklinik in Wassenaar. Nieuwe abonnees zijn van harte welkom. Het kost € 11,50 per maand en dan kan je onbeperkt gebruik maken van de bus. Gewoon even een belletje naar het Meldpunt 071 562 22 67.'

Vrijwilligers

Zoals elke organisatie kan ook de Cirkelbus nieuwe vrijwilligers gebruiken. 'Altijd', zegt Ella van Noort.

'Sinds het vorige artikel in deze krant hebben zich al wat mensen aangemeld maar er zijn er ook weer afgevallen dus nieuwe mensen zijn van harte welkom. Iedereen krijgt eerst een interne opleiding van zes weken en kan zich inschrijven voor minimaal één dagdeel in de twee weken. Bovendien wordt voor alle chauffeurs elke twee jaar i.s.m. Veilig Verkeer Nederland een "opfriscursus" rijvaardigheid senioren georganiseerd. En wie eerst eens wil komen kijken, is ook welkom. Rij een keertje mee, zoals de burgemeester, en kijk of het iets voor je is. Aanmelden kan via ons Meldpunt in Buurthuis De Boschbloem of kijk op cirkelbus.nl.

Burgemeester Stemerding reed mee op de Cirkelbus met chauffeurs Dick Waal en Martien Jonker. Foto: VSK